

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 346/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. et Mgr. Dušanom Strakom, Námestie legionárov 5, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/99/2025 z 26. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1, 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej trovy konania pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne v 3. rade bola stranou sporu o vylúčenie veci z exekúcie a náhradu škody proti žalovanému mestu Spišské Podhradie. Okresný súd Spišská Nová Ves v danom spore rozsudkom sp. zn. 4C/64/2016 z 10. apríla 2024 zamietol žalobu žalobcov a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Krajský súd v Košiciach, rozhodujúc o odvolaní žalobcov, rozsudkom sp. zn. 8Co/138/2024 zo 16. decembra 2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.
3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, ktoré spísali sami bez toho, aby mali vysokoškolské právnické vzdelanie a nespĺnoli podmienky na ich zastupovanie

v dovolacom konaní. Predmetné dovolanie bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté, pretože neboli splnené podmienky podľa § 429 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd považoval z obsahu spisu za preukázané, že odvolací súd strany riadne poučil aj o povinnom zastúpení dovolateľa advokátom a o nutnosti spísania dovolania a ďalších podaní dovolateľa týmto kvalifikovaným zástupcom. Vzhľadom na to, že nebola splnená táto obligatórna náležitosť dovolania, nebolo možné sa dovolaním vecne zaoberať.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, popisujúc celý priebeh sporu so žalovaným a opakujúc argumentáciu uvádzanú pred všeobecnými súdmi, namieta, že dovolanie bolo riadne odôvodnené, tak po stránke skutkovej, ako aj právnej a *„celý čas je zavádzaná formálnymi nedostatkami a nerieši sa podstata veci“*. Rozhodnutie najvyššieho súdu považuje za nepreskúmateľné a tvrdí, že najvyšší súd mal možnosť prideliť jej advokáta alebo konanie prerušiť a odkázať ju na Centrum právnej pomoci. Zdôrazňuje, že išlo o spor súvisiaci s exekúciou vedenou proti jej manželovi ako povinnému, a tým, že došlo k blokovaniu bankového účtu, na ktorom sa nachádzali aj jej príjmy, bolo porušené okrem práva na súdnu ochranu aj jej právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti a právo vlastníť majetok.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia v bode 1 označených práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z dôvodu nesplnenia osobitnej podmienky dovolacieho konania (povinného zastúpenia advokátom).

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti ústavný súd v prvom rade konštatuje, že táto je prevažne vyjadrením nesúhlasu sťažovateľky s celkovým neúspechom v spore, ako aj následným odmietnutím jej dovolania. Výsledok dovolacieho konania v podobe odmietnutia dovolania bol však nevyhnutným dôsledkom nesplnenia podmienky povinného právneho zastúpenia advokátom ako osobitnej podmienky dovolacieho konania. Odmietnutie dovolania sťažovateľky preto dovolaciemu súdu nemožno vytknúť.

8. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína, že otázku prípustnosti dovolania upravuje zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti. Ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017).

9. Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

10. Z predloženej ústavnej sťažnosti ústavný súd vyabstrahoval nespokojnosť sťažovateľky s odôvodnením napadnutého uznesenia, preto sa v rámci posudzovania ústavnej sťažnosti sťažovateľky obmedzil na posúdenie, či sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal s neprípustnosťou podaného dovolania.

11. Požiadavka povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní reflektuje význam, ktorý sa tomuto mimoriadnemu opravnému prostriedku prikladá. Odborná spisba opodstatňuje tento predpoklad prípustnosti dovolania vytvorením procesného filtra na zjavne neopodstatnené, resp. neprípustné dovolania, ako aj zabezpečením toho, aby malo dovolanie všetky potrebné náležitosti vrátane uvedenia a konkretizovania dôvodu, pre ktorý sa rozhodnutie odvolacieho súdu napáda dovolaním (pozri Stevček, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Druhé vydanie. Praha : C. H. Beck. 2022, s. 1595.).

12. Najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatuje splnenie podmienky poučovacej povinnosti v rozhodnutí odvolacieho súdu, a to aj v otázke povinného zastúpenia advokátom. Napriek poučeniu dovolateľa nepreukázali zastupovanie advokátom v dovolacom konaní, nepreukázali ani právnické vzdelanie pre účely postupu podľa § 429 ods. 2 písm. a) v spojení s § 468 CSP, preukázané nebolo ani zastupovanie Centrom právnej pomoci. Preto dovolací súd pristúpil k odmietnutiu podaného dovolania.

13. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je dostatočne, riadne a zrozumiteľne odôvodnené a v tomto smere nemožno najvyššiemu súdu vytknúť žiadne nedostatky dosahujúce ústavnoprávnu intenzitu. Preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu